

Thomas Gunzig

Con bò cái

Mở đầu

Khi người ta chạy rong như chó khắp các nẻo đường mười tiếng đồng hồ mỗi ngày để bán các loại y cụ cho những người cóc cần đến chúng thì gặp gỡ một cô gái là điều bất khả, tựa như việc được NASA[1] lựa chọn cho chương trình thuộc địa hóa sao Kim. Để tiếp cận với một cô nàng khi mình đã ngoài ba mươi tuổi thì cần phải (đây là danh sách mà anh đã kịp vạch ra khi nhìn những cột mốc bên đường như bạt ngàn bia mộ vùn vụt chạy qua trước mặt):

- Tham dự câu lạc bộ du ngoạn và xuất hiện ở đó như một anh chàng hóm hỉnh.
- Lui tới phòng tập thể thao và xuất hiện ở đó như một anh chàng hóm hỉnh.
- Thực hành một nghề ưu tiên "tiếp xúc với nữ khách hàng" và xuất hiện ở đó như một anh chàng hóm hỉnh.
- Có nhiều bạn bè quen biết các cô nàng có điều kiện giao du về đêm và xuất hiện ở đó như một anh chàng hóm hỉnh.

Trước tiên Henry không có thời gian để du ngoạn. Anh cũng chẳng lấy đâu ra thì giờ mà lui tới phòng tập thể thao, cái nghề của anh chỉ đưa anh tới gặp các bác sĩ, những người coi anh còn tệ hơn cả một tay lấy bệnh phẩm chuyên trích phân, và (trừ mấy đồng nghiệp như Jean-Luc, Jean-Marc và Jean-Michel vốn đều mù tịt về các “thủ tục” liên quan tới "quá trình tiếp cận một cô nàng") anh không hề có bạn. Dù anh có được góp mặt vào một trong bốn tình huống kia thì anh cũng không phải là một anh chàng hóm hỉnh. Còn

khuya mới được thể. Anh là một gã sầu đời thì đúng hơn. Liệu có cô nàng nào ưa được một người chuyên đi tắt trắng với giày mô-ca xanh[2], người chỉ nghe mỗi RTL[3](không bao giờ nghe NRJ[4], BFM[5], France Musique[6]cũng không, chỉ đọc RTL và Grosses Têtes[7]), người suốt ngày than vãn về những cơn đau hậu môn, về nỗi mệt mỏi, về thời tiết, về xe cộ, về chính trị, về giá cả đời sống, người khẳng khẳng dùng nước thơm Drakkar Noir và hàng nghìn chi tiết vụn vặt khác mà sự tích tụ của nó, từng chút từng chút một, khiến anh có dáng vẻ của vũng nước đọng trên vỉa hè một thành phố miền Bắc sau cơn mưa thu.

Sự thiếu vắng tình yêu làm anh trĩu nặng.

Có lúc một mình đứng gặm chiếc bánh quy ẩm ướt trên bãi đỗ xe, anh chợt thấy thiết tha muốn gọi điện cho ai đó để nói rằng "mọi việc đều ổn", rằng anh sẽ tới đó "trong một giờ nữa", rằng anh "mệt đứt hơi". Cũng có lúc, buổi sáng thức dậy, buổi sáng cho anh cảm giác một giọt đắng rót thẳng vào tim. Nỗi thiếu vắng tình yêu còn dày vò anh mỗi tối, khi anh đứng nhìn trần trần vào cái đĩa trong lò vi sóng đang quay xả đá món mossaka[8], anh tự nhủ một cuộc sống như của anh giống hết kiếp sống của sâu bọ: làm việc tới mất tới mũi, ngón những thức như phân dãi và chết đơn độc dưới bóng một cây tiêu huyền bên con đường đất chẳng còn ai qua lại. Nghĩ tới điều đó, tới sâu bọ, tới phân dãi và tới cái chết, anh òa khóc. Có lẽ một cô gái già trầm cảm cũng chẳng thốt nhiên mà nước nở mau lẹ đến thế, với cô ta nước mắt cũng giống như việc đánh răng, một thử thách thường nhật mà cô thường tự nhủ rồi đến lúc mọi chuyện sẽ kết thúc.

Vào lúc mẫu quảng cáo nhỏ kẹp trong tờ báo làm anh chú ý thì cuộc sống của anh đang là như thế, là một vũng nước tù, là sâu bọ, là sự trầm cảm rình rập dai dẳng đêm ngày. "Ngài đang tìm một nữ bạn đường. Muốn có một quan hệ nhẹ nhàng (không dính dáng đến tình dục và mại dâm)". Một quảng

cáo kỳ cục. Thế nghĩa là thế nào? Lại còn "không dính dáng đến tình dục và mại dâm". Chuyện này cứ lớn vồn trong óc anh cả ngày, như thể có lớp keo bí mật bám chặt tận xương tủy. Trở về nhà, anh đi ngủ, chập chờn với mấy chữ "không dính dáng đến tình dục và mại dâm". Anh mơ thấy những từ này, thấy chúng ngồi trên lò sưởi, mặc quần áo mỏng và dạng chân ra. Khi tỉnh dậy, anh gọi tới số điện thoại trong tờ quảng cáo.

1

Giọng một người đàn ông trả lời và cho anh địa chỉ. Ở tận vùng bình địa. Chạy xe hơn nửa giờ theo đường ngoại ô, không được chạy quá kéo lõ đường, tiếp tục thêm hai ba trăm mét rồi quẹo vào con đường nhỏ đầy những thùng rác bằng nhựa. Henry chạy xe theo lời chỉ dẫn và cuối cùng anh tìm thấy một cái lán nằm giữa bãi cỏ. Những con bò cái ục ịch, miệng ngậm đầy cỏ, nhấp nháy mắt tò mò nhìn anh. Một người đàn ông đeo tạp dề phẫu thuật chui ra từ căn nhà cạnh lán đi tới.

"Hôm qua anh gọi điện cho chúng tôi phải không?" Người đàn ông vận đồ phẫu thuật có vẻ cực kỳ uể oải như thể đã mất ngủ từ nhiều đêm trước.

Người ông ta bốc mùi café trộn lẫn mùi mồ hôi, nhiều vết bẩn bám trên tạp dề: mỡ, trứng, máu và một chút phân nữa. Ngay lập tức Henry cảm thấy toàn bộ câu chuyện về một "nữ bạn đường" như thế này thật là kỳ quặc, anh cầu mong đây không phải là cú chơi khăm của một đám nhố nhăng hay một câu lạc bộ truy hoan nào đó.

Anh theo người đàn ông tới một căn phòng, có một cô gái trẻ dường như đang đợi họ với dáng vẻ buồn rầu. Cô gái mặc bộ áo váy khá thô có vai rộng, may bằng vải in hoa, song không kể điều đó thì cô gái nom thật xinh. Rất xinh. Khuôn mặt nhu mì, tóc sẫm màu. Henry mỉm cười chào.

"Nó sẽ không trả lời anh đâu", nhà giải phẫu nói.

Trước vẻ ngạc nhiên của Henry, ông ta thêm vào: "Nó là bò đấy".

Suốt quãng đường về nhà, Henry nhớ lại tất cả những điều mà nhà phẫu thuật đã kể cho anh nghe. Trước khi lao vào công việc nghiên cứu, ông ta từng là nhà nông học. Rồi khi kỹ thuật công nghệ sinh học bắt đầu được quảng bá, cũng như một số người khác, ông quan tâm tới vấn đề về mã và phân đoạn các nhiễm sắc thể. Dần dần, công việc mang lại những tham vọng lớn lao hơn. Ông ta bắt tay vào việc nhân bản vô tính và thay đổi các giống vật nuôi có vú: nào mèo, nào chuột cảnh, nào chó và cuối cùng là bò cái. Để có được nhiều sữa hơn, nhiều thịt hơn... công việc thật là buồn tẻ. Vậy là ông ta có ý tưởng thay đổi hoàn toàn diện mạo của đám vật nuôi. Ông ta đã suy nghĩ kỹ càng và đi tới quyết định, rằng việc hay ho nhất, hấp dẫn nhất "về phương diện kinh tế" là cấp cho chúng vóc dáng của các mỹ nữ (ông ta còn nhấn mạnh rằng sự chọn lựa này còn có thể thực hiện theo catalogue). Một hình thức như thế chắc chắn vừa thu hút những người chăn nuôi nhà nghề (người nuôi đã chán ngấy nhìn đám bò y chang nhau trong chuồng. Vậy tại sao chúng không thể là những cô nàng trẻ đẹp, vừa cho sữa vừa cho thịt?) vừa thu hút những tay nghiệp dư (người độc thân, kẻ theo chủ nghĩa đa thê, nhà sưu tập...).

Hiện thời ông ta mới chỉ có một nguyên mẫu, và với tư cách là người sáng lập dự án, ông ta có thể tiến hành việc hoàn thiện các thử nghiệm đầu tiên. "Anh có hiểu không, ông ta nói, tôi biết cha mẹ nó. Sâu xa trong tôi, tôi biết nó là bò. Tôi thuộc lòng các nhiễm sắc thể của nó. Vậy nên không bao giờ tôi có thể tỏ ra tự nhiên được. Trong khi anh, dù sao đi nữa cũng là người ngoài cuộc. Đối với anh, trước hết và hiển nhiên, nó là một cô gái. Chính là tôi cần điều này, tôi cần một người như anh sống với nó một thời gian để xem mọi chuyện có ổn không. Tất cả những gì tôi đề nghị anh là hãy giữ nó trong ba tháng và sau đó mang trả lại tôi. Anh đồng ý chứ?"

Henry nhìn cô gái trẻ đẹp rồi cup mắt xuống. Anh nói đồng ý. Nhà phẫu thuật rất hài lòng. Khi tiễn Henry ra xe, ông ta bọp tai cô gái bởi cô ta quau cọ không chịu ngồi vào băng ghế sau.

"Đừng nể nang gì nó hết, ông ta nhắc nhở. Nó là bò đấy!".

Về đến nhà, Henry gọi điện đến hãng xin nghỉ mấy ngày phép còn lại. Anh nhìn cô gái đi lòng vòng trong khoảng giữa ghế bành và tivi. Cô ta thực sự rất xinh đẹp. Chưa bao giờ có một cô nàng xinh đẹp đến thế xuất hiện trong căn hộ của anh. Anh xáp lại gần giờ tay định vuốt tóc cô ta. Cô gái lùi lại. Chắc hẳn nhà phẫu thuật đã cho cô ta ăn đòn nhiều.

3

Cô gái cứ lùi lại mỗi khi anh tỏ ý muốn vuốt ve mái tóc. Cô nép vào góc phòng và nhìn Henry bằng đôi mắt sợ hãi.

"Có gì đâu, có gì đâu, anh sẽ không làm em đau đâu", anh bảo thế khi đưa tay về phía cô gái. Nhưng cái giọng rất mực êm ái và tử tế đó, cái giọng của một ông anh nói với cô em gái đó không thay đổi được chút nào. Cô gái run rẩy, thốt nhiên rên lên một tiếng và gí đầu sát tường. Henry nảy ra một ý.

Anh vào bếp lấy ra một viên đường. Thật chậm rãi, anh đặt viên đường vào lòng bàn tay, sán lại gần cô gái. Henry khề khọt: "Suyt... suyt, đây này, em thấy là anh tử tế nhé." Cô gái vẫn còn rên rĩ nhưng ánh mắt dường như có ý dò hỏi, lại còn hít hà tỏ vẻ thích thú nữa. Cô liếc nhìn Henry rồi nhìn viên đường chỉ cách mặt vài centimét. Cô cúi xuống và nhẹ nhàng quay đầu, dùng miệng ngoạm lấy viên đường.

Henry nhìn cô gái nhai đường. Càng lúc anh càng thấy cô đẹp tuyệt vời. Sự đụng chạm mịn như nhung giữa môi cô gái và lòng bàn tay anh khiến anh nổi da gà. Anh bảo: "Ngon đấy chứ nhỉ? Em thích ăn đường đấy". Cô gái xích lại gần chút nữa, nhìn vào lòng tay trống của Henry. Anh hỏi: "Em muốn ăn nữa phải không?". Rồi anh quay trở vào bếp mang ra thêm một vốc

đường. Cô gái đứng trân trân giữa phòng và tỏ ra phần kích khi nhìn thấy những thức Henry mang đến. Anh ngồi vào ghế tràng kỷ, "Lại đây nào, lại đây. Anh có nhiều đường cho em lắm". Cô gái xích lại và ngồi xuống bên cạnh. Anh đưa cho cô ta một viên đường khác. Một lần nữa cô ta lại cúi xuống ngoạm. Anh nghĩ: "Ôi cái miệng, cái miệng kiêu diễm làm sao". Khi ăn đường cô gái để rớt chút dãi. Cô ngồi khá ngay ngắn và nhìn chăm chăm vào bức tường. Henry đưa tay ve vuốt mái tóc cô; cô nhìn anh chốc lát rồi lại mê mẩn nhìn ngắm bức tường. "Mái tóc mới tuyệt vời làm sao!", Henry nói. Cô gái này hẳn có thể quảng cáo cho Oil of Olaz[9]. Anh ve vuốt khuôn mặt và cổ cô gái rồi lại cho cô một viên đường. Henry chạm tay lên ngực rồi lên bắp chân cô gái và tự nhủ sẽ dễ chịu biết mấy nếu anh đặt cho cô gái một cái tên. Anh nghĩ tới Catherine, Natasha, hoặc có thể một cái tên Mỹ gợi tình một chút như Sharon, Kate, Bervely, song anh đều thấy không ổn. Cần phải có một cái tên dễ thương hơn và ngây thơ một chút. Anh tìm thấy cái tên Magali. Magali thật là hợp. Magali thật là ổn. Anh nói: "Em đẹp biết bao, Magali, em xinh như... hoa". Ý nghĩ cho rằng lời ví von với thực vật là hết sức tầm phào lóe lên trong óc anh, rồi anh nhớ ra rằng mình đang chuyện trò với một con bò. Một con bò cái phốp pháp, dù sao vẫn là một con bò. Trong khi Magali đang nhai viên đường thứ bao nhiêu không rõ, Henry quỳ trước cô gái và bắt đầu mở nút bộ áo váy hoa cổ lỗ sĩ của cô ta. Thật chẳng dễ dàng gì, cô gái chẳng hề ngó ngang tới anh, nhưng sau rốt đâu cũng vào đó.

Nhà phẫu thuật đã phục sức cho cô gái theo cách mà ba mươi năm trước người ta phải gọi đó là một "khối khêu gợi". Henry thật khó nhọc với chiếc áo nịt bằng đăng ten đen. Magali trần truồng ngồi trên tràng kỷ. Sự hiện diện của cô gái với sắc đẹp vô bờ ngay trong căn hộ của anh khiến Henry có cảm giác như bị chích thuốc tê vào các mao mạch. Lòng dục thiêu đốt anh hoàn

toàn, anh nắm tay Magali và cố dẫn nó về phòng ngủ. Có cái gì đó thuộc về bản năng trong con bò giữ nó lại. Henry nói "Vào đây nào, làm sao, đi vào đây..." bằng cái giọng mà chính anh cũng không nhận ra nữa. Magali co rúm lại trên tràng kỷ. Henry cảm thấy nổi ức chế tháo tung cơn giận dữ đang bùng bùng trong đầu anh. Anh nhớ nhà phẫu thuật căn dặn đừng nương tay. Anh tát Magali. Nó rên lên rồi chùn sâu vào trong ghế bành, anh lập tức câu giận bản thân mình. Mẹ kiếp! Thật chẳng giống đánh người tí nào. Anh cúi lại gần nó và nói: "Tha lỗi cho anh, anh không hề muốn thế". Anh ôm đầu ôm cổ, tay xoa nhẹ đôi vú và bụng của nó. Thật kỳ diệu. Một cách máy móc anh giờ ra một viên đường nhưng nó không muốn nữa. Henry cởi khóa quần và cho cái của mình ra ngoài. Anh không rõ Magali có kháng cự hay không, anh bèn áp mạnh khuỷu tay, hạn chế nó cự quậy, rồi lặp đi lặp lại "xin em, xin em...".

Ấy là lúc xế chiều. Ngoài phố xe cộ đi lại càng lúc càng náo nhiệt. Tiếng ầm ì của những đợt tắc nghẽn dội vào phòng. Henry ngồi dậy, nhìn Magali và lại cho nó một viên đường. Nó ưng ngay. Anh thấy mình tội tệ, anh thấy mình y hệt một tên trung úy cận vệ SS vừa ngộ ra bản chất của Đức quốc xã. Anh hỏi: "Em muốn tắm không?". Magali không nói gì. Nó trở dậy, tè một bãi dài xuống nền nhà và lui vào góc phòng, tựa vào bức tường và ngủ.

4

Ngày ngày trôi qua, Henry phải trở lại với công việc. Anh khó thích nghi với sự hiện diện của cô gái, hay là của con bò cái Magali. Sau cái hôm ở tràng kỷ, một nỗi bất an lạ lùng cộng với mặc cảm có tội, nỗi xấu hổ và sự ham muốn cùng lúc ập đến trong lòng anh. Anh không dám chạm vào nó, anh nói với nó bằng một giọng dịu dàng pha chút ngượng ngập, dường như đối với anh, điều đó có thể trấn an con bò đang hết sức sợ hãi. Anh chăm sóc nó kỹ lưỡng, mỗi tối đều tắm cho nó một chặp thỏa thích (sau một thời gian sợ hãi,

nó cũng dần bén mùi và chỉ chịu ra khỏi bồn khi nhận được một viên đường). Bởi Magali không thể kiềm chế cơ hậu môn nên anh cứ để nó trần truồng, còn khi trời lạnh thì nó phải được tập dượt kỹ càng. Sáng sáng anh dẫn nó vào bếp, nơi anh đã trải sẵn đầy lá cùng giấy báo khắp sàn nhà và đặt một xô cỏ đầy ắp trong góc. Sau giờ làm, anh trở về và reo lên: "Anh đây! Anh đây rồi!". Anh mở cửa bếp và thấy Magali ngủ hoặc đang ợ cỏ ra nhai lại. Trong khi anh cọ rửa bếp, thu báo bản vào túi rác thì nó lạo đảo khắp căn hộ. Thường nhất thì theo thói quen, nó tự động vào phòng tắm và đợi anh. Anh dội nước lên người nó và kể cho nó nghe một ngày làm việc của mình, rồi anh cho nó vào bồn, gội đầu và kỳ cọ khắp thân mình nó bằng keo bột hai-trong-một thơm mùi hoa lý mà theo Henry, sẽ giúp cho da mềm hơn. Anh lau khô Magali bằng khăn bông ấm ủ trên lò sưởi, tỉ mỉ đánh răng cho nó rồi thoa lên mặt nó một lớp kem hydrat. Henry bật ti vi nghe tin tức và xem phim. Magali đi đi lại lại, nhìn ngó những vật bên ngoài cửa sổ, rồi vào bếp giải khát bằng nước mát anh để sẵn nơi bồn rửa. Henry luôn trông chờ nó sẽ lại với anh bên tràng kỷ, sẽ tìm chút hơi ấm ở anh, nhưng dường như nó chẳng hề muốn thế.

Lúc nào cũng nhìn thấy cơ thể trần truồng của Magali, những khao khát nóng bỏng không hề nguội giảm, một nỗi buồn xót xa xâm chiếm cuộc sống Henry từng ngày. Thời gian qua đi và anh có dạn dĩ lên một chút. Anh lại dám vuốt ve Magali, mon trón lâu hơn trên ngực và đôi mông. Anh đặt mua và nghiền ngẫm hai, ba công trình nghiên cứu về bò cái nhưng không cuốn nào đề cập đến khía cạnh tâm lý của giống vật này. Có lẽ rất cục cằn thể có trí tuệ, ý thức và tâm lý gì ở loài bò cả. Henry tập cho Magali quen với sự trần truồng, và khi ở nhà, chính anh cũng bắt đầu cởi bỏ hết quần áo và cố chạm lướt vào người nó mỗi khi có dịp với hy vọng làm nảy sinh ở nó một ham muốn của con người. Chẳng có gì xảy ra cả, dù cho những cơn ức chế

cứ cào cào gan ruột. Henry nghĩ rằng chỉ có sự cưỡng chế mới cho phép anh có được một liên hệ thầm kín với con bò. Đôi khi, vào ban đêm, anh khẽ đẩy nhẹ nó vào phòng ngủ, cho nó ngồi xuống giường. Anh vừa mát xa nó thật lâu vừa cất lời ngợi khen da dẻ mềm mại và vóc dáng xinh đẹp của bờ vai nó; anh tự nhủ, biết đâu nó sẽ thích giọng nói và những đụng chạm này. Thế nhưng, nước đổ đầu vịt, các buổi mát xa và những lời ca ngợi chỉ gọi ra ở Magali một sự lãnh đạm vô tận.

Tuy thất vọng như vậy nhưng Henry vẫn cố tắm cùng nó, lại một thất bại khác, anh chỉ yên được mười phút trong nước lạnh. Anh quát: "Tôi không chịu đựng hơn được nữa, cô biết không, rốt cuộc cô sẽ làm tôi phát điên lên mất". Anh chán ngán, kiệt sức vì tử tế, rã rời vì phải nói năng dịu dàng. Anh còn bảo: "Tôi làm biết bao điều cho cô, thế mà tôi được cái gì nào?". Anh cảm thấy nếu rán thêm chút nữa trong nhà tắm thì cơ sự sẽ đâm ra hồng bét. Anh bỏ Magali bơ vơ một mình trong bồn, không chải tóc, không đánh răng, không thoa kem hydrat cho nó. Anh về giường. Anh trần trọc không ngủ được. Anh đang nổi giận.

Ngày hôm sau thấy cô ả đang ngủ trên sàn phòng tắm, anh cáu tiết. Anh vừa thúc nó vào bếp vừa nói "biến đi, biến đi", rồi anh đi làm. Tối ấy khi trở về, anh mở cửa bếp cho nó đi lại quanh quẩn trong đó, nhưng anh không hề muốn tử tế với nó nữa. Đúng, anh ..., anh đang cau có, lỗi tại ai nào? Magali bước vào phòng tắm, nhưng anh không muốn tắm cho nó, anh không muốn nhìn thấy mặt nó. Bằng cách gì nó cũng chẳng khiến anh động lòng được nữa. Anh bảo "Cái gì? Cô đứng đực ra đây đợi cái gì?", rồi anh xua nó ra khỏi phòng tắm.

Anh đã trở nên dữ tợn. Cô ả làm anh bức bối tột đỉnh. Anh hầu như không còn chăm sóc cho cô nữa. Chỉ còn cỏ, nước uống và giấy báo. Một đôi lần anh có gọi cho nhà phẫu thuật để xem có thể gửi trả cô ả sớm hơn được

không, nhưng ông kia đáp rằng ông muốn cuộc thử nghiệm phải đảm bảo đúng thời hạn là ba tháng. Henry chấp nhận. Anh thờ dài. Còn hơn một tháng nữa.

5

Những tuần lễ tiếp theo là chuỗi ngày ảm đạm u buồn trong cuộc đời ảm đạm u buồn của Henry. Anh đã từ bỏ mọi hy vọng với Magali và với tình yêu nói chung. Đêm càng lúc càng xuống nhanh hơn, trời càng lúc càng lạnh hơn, đã là mùa đông, và kỳ Giáng sinh là một thử thách. Trong căn hộ chỉ có mình anh với con bò đang nhai cỏ của ngày hôm trước để lại. Anh uống rượu, anh tỉnh dậy ốm o, một lần nữa anh đuổi cô gái ra khỏi phòng tắm và rửa: "Tao ngán mày lắm rồi, ngán tận cổ rồi". Cô gái rúc vào bếp. Henry ngồi ở phòng khách. Bên ngoài, một đám đông tay xách nách mang, những là bánh kem mút, bánh gatô và quà giáng sinh; tiếng kêu của trẻ em, những lo lắng nhỏ nhoi lẫn chìm trong không gian xám xịt của đêm 25 tháng Chạp. Anh lắc đầu, anh coi thường họ, anh khinh bỉ chính mình, đời là một ngõ cụt mà ai cũng phải đâm đầu vào. Anh vào bếp kiểm một lát bánh mì. Magali nhìn anh đi ra đi vào nhưng anh làm thinh. Anh đã ớn cái khối "ung nhọt" trong bếp này lắm rồi, ớn cái mùi hôi hám này, anh tự nhủ một hôm nào đó sẽ phải lau chùi hết các góc ngách nhưng chẳng lấy đâu ra can đảm.

Một ngày trôi qua mà anh chẳng làm gì. Xem truyền hình, cạo râu, cố thiếp đi một lát. Chẳng có gì tiến triển. Anh cầm mấy hồ sơ khách hàng và bắt đầu gạch xanh dưới các số liệu khả quan và đỏ dưới các số liệu xấu. Anh ngồi dậy, thỏa mãn vì đã động não chút ít. Anh thấy dễ chịu hơn, rốt cuộc những biến cố trong đời anh cũng có thể có chút ý nghĩa. Anh quay vào bếp kiểm một mẩu bánh mì nữa. Magali đứng bên bậu cửa nhìn chăm chú vào màn sương mù mùa đông. Ánh sáng một cây đèn đường làm rạn khuôn mặt cô gái. Có tiếng chuông đầu đó, chột bầu má cô rạn lên. Anh tiến lại gần và

nhìn thấy những giọt nước mắt to đang lăn dài và rơi xuống nền đá hoa. Cô gái khóc.

Đoạn kết

Vài ngày sau Henry mang trả con bò cho nhà phẫu thuật. Anh thấy không nhất thiết phải nói rộng ra về những giọt nước mắt, nên anh yên lặng. Nhà phẫu thuật tết con bò một cái cho nó vào chuồng.

"Tôi nghĩ là phải giải quyết vấn đề vệ sinh, ông ta nói. Với một người bình thường, một cô ả thế này vẫn còn nan giải lắm".

Henry đồng ý rồi hỏi tương lai con bò sẽ ra sao.

"Cô ả này áy à, nó không phải là bò sữa, nhưng thịt thì ngon. Tôi có quen biết mấy tay hàng thịt".

Henry thấy nhà phẫu thuật đã xử lý tốt vụ việc.

Hồ Thị Hòa dịch

từ nguyên bản tiếng Pháp: La vache,

Thomas Gunzig, Le plus petit zoo du monde, NXB Au diable vauvert, 2003.

Chú thích của dịch giả:

[1] NASA: Cơ quan Hàng không Vũ trụ Mỹ

[2]mocasins: giày trệt, mềm, không dây.

[3]RTL: Radio - Télé Luxembourg - kênh phát thanh và truyền hình đại chúng ở châu Âu, phát nhiều thứ tiếng: Đức, Anh, Pháp...

[4]NRJ: Nouvelle Radio Jeunes - kênh phát thanh và truyền hình có uy tín cao trong giới truyền thông châu Âu.

[5] BFM: Business Frequency Modulation - kênh truyền hình về kinh tế và thương mại.

[6] France Musique: Kênh radio âm nhạc Pháp.

[7] Grosses Têtes: Một chương trình hài dành cho giới bình dân trên RTL.

[8] mossaka: Món ăn có nguồn gốc từ Balcan, gồm cà tím với thịt nhồi cà chua trứng, nấu bỏ lò.

[9] Oil of Olaz: Hãng mỹ phẩm nổi tiếng thế giới.